

Whisky Sour

Joan Jansen

CASTELEYN CLAN #2

Whisky Sour – Floris

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Joan Jansen

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Vivan van Leeuwen & Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave september 2025

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

FLORIS – BREDAS, FEBRUARI 2003

‘Waar ga je heen, Floris?’ vraagt Lola ineens als ik in het donker mijn kleren en schoenen bij elkaar graai. Het volgende moment floept het licht aan.

‘Jezus, Lola...’ Ik knijp mijn ogen dicht. ‘Ik schrik me kapot. Ga slapen.’

‘Lukt niet.’ Ze houdt haar hoofd schuin. ‘Ga je weer iets stiekems doen?’

Ik plof op de rand van haar bed en duw mijn voeten in mijn All Stars. ‘Ik ga in het Koetshuis eten scoren. Wil jij ook iets?’

‘Je bedoelt dat je het eten van de bruiloftsgasten gaat stelen?’

Ik kijk naar mijn zus – drie minuten jonger dan ik – en staar in die griezelige groene ogen van haar. Griezelig omdat het voelt alsof ik in de spiegel kijk. ‘Ik geloof niet dat het stelen van voedsel telt als een misdaad wanneer een moeder haar kinderen uithongert.’

Lola rolt met haar slaperige ogen. ‘Duh, we zijn vegetariërs.’

‘Spreek voor jezelf. Ik laat me niet dwingen alleen maar sla en wortels en al die andere rauwe shit te eten. Ik weet zeker dat onze vader nooit akkoord zou gaan met die tofu-zooi. Als we een vader hadden gehad.’

‘Mama zegt dat het gezonder voor ons is.’

‘Als we konijnen waren geweest, misschien. Ik wil biefstuk en spek. Ik wil net zo lang worden als Rodfried en falafel balletjes gaan daar niet voor zorgen.’

‘Rod is veertien,’ giechelt Lola. ‘Jij bent nog niet eens tien. Je wordt heus wel langer.’

‘Dat mag ik hopen,’ mompel ik terwijl ik mijn veters strak trek. Ik kom overeind en kijk haar aan. ‘Moet ik nou nog iets voor jou meenemen?’

‘Een stukje van de bruidsstaart als er nog over is,’ fluistert ze samenzweerderig. ‘Hij stond vanmiddag in de keuken. Met roze glazuur en bloemetjes. Echt de mooiste taart die ik ooit heb gezien.’

‘Okidoki.’

‘Als mama je snapt, ben je nog niet—’

‘Jarig. Ja ja,’ zeg ik als ik richting de deur beweeg. Het is niet de eerste keer dat ik ’s avonds laat onze suite uitwandel, meestal om lol te trappen met Rodfried. Ik moet wel uitkijken met mam in de bediening, maar hé, we wonen al ons hele leven in dit hotel. Niemand kent dit kasteel beter dan ik. De gangen, de trappen, de geheime hoekjes... Ik ben al verdwenen voordat iemand mijn naam heeft kunnen roepen. ‘Ben zo terug.’

Ik glip de gang in en neem mijn speciale route, via de verborgen wenteltrap achter de linnenkamer, waar het altijd naar schoonmaakmiddel ruikt. Beneden kom ik uit in het gangetje naast de lobby. De lobby is het enige lastige stuk. Gewoon rustig blijven, alsof ik net zo belangrijk ben als de gasten die hier rondhangen. Rod zei laatst nog dat ik lef had.

Een mevrouw in een chique jurk kijkt me aan. Ik trek mijn wenkbrauwen op, precies zoals Rod dat altijd doet. Gewoon terugkijken.

Met mijn handen in mijn zakken en mijn hoofd een beetje omlaag steek ik de open ruimte over, terwijl ik vanonder mijn wimpers alles scherp in de gaten houd. De allerlaatste tegen wie je nu wil opbotsen is de hotelmanager. Oom Max.

En dan sta ik buiten. Ik sprint over het bruggetje naar het koetshuis verderop, waar de receptie in volle gang is. Zodra ik de deur openzwaai, rolt de muziek me tegemoet. Onuitgenodigd stap ik de feestzaal in en beland midden in het gedruis. De bigband speelt zo swingend dat zelfs de oude tantes bewegen alsof ze weer achttien zijn. Tussen de met bloemen versierde tafels zigzaggen medewerkers met stapels borden en dienbladen vol glazen. Ik laat mijn blik snel langs hen glijden. Geen spoor van mam.

Ik baan me een weg door het feest. Niemand die iets zegt, maar met alle andere kinderen die hier rondrennen val ik nauwelijks op. Bij het buffet pak ik een bord en laad het vol alsof ik een missie uitvoer: satéstokjes, gehaktballetjes in zoetzure saus en pittige kippenvleugeltjes. Het is ons standaard luxe buffet, dus ik weet precies wat ik lekker vind en waar het staat. Alleen al de geur laat mijn mond wateren. Veel ruimte heb ik niet meer, maar er ontbreekt nog één element: een sappig hamburgertje met uienringen. Met een grijns schuif ik er een op mijn bord. Dan, op een hoge standaard iets verderop, spot ik de bruidstaart: roze glazuur, bloemen, precies zoals Lola zei. Ik kies een dik geglazuurde punt voor haar uit en schuif hem behendig op een dessertbordje.

Met mijn buit stevig vastgeklemd in mijn hand glip ik via een deur naar de achterzijde van het koetshuis. Missie geslaagd. Ik ren door de

gang waar het bedienend personeel, balancerend met schalen, heen en weer pendelt tussen de keuken en de danszaal. Nog geen halve minuut later sta ik buiten. Vrij terrein. Totdat ik een bekende stem achter me hoor. Mijn hart mist een slag.

Mam.

Ik duik een voormalige paardenstal in en struikel over mijn eigen voeten een box in. ‘Wreed,’ fluister ik, opgelucht dat ik het eten op de borden heb kunnen redden. Ik pers mezelf tegen de wand en adem even diep in. Als ik me hier een paar minuten koest hou, is de kust zo wel weer veilig om de oversteek naar het kasteel te maken.

Ineens hoor ik smakkende geluiden. Normaal is de paardenstal een restaurant, maar vanavond is het gebouw gesloten en het is pikkedonker. Ik kijk opzij. Tegen de achterkant van de box staan twee mensen. Mijn ogen vallen bijna uit mijn hoofd als ik zie dat het Rod is – met een meisje. Hun monden zitten op elkaar geplakt alsof ze vastgelijmd zijn. Ik staar gefascineerd naar hoe hun hoofden bewegen. Hoe weet hij in hemelsnaam hoe dat moet? Heeft hij dat eerst ergens geoefend of gaat zoiets vanzelf? Zij lijkt het in elk geval niet erg te vinden.

Als een spion in een actiefilm blijf ik roerloos staan, mijn adem ingehouden. Naar buiten durf ik nog niet. Maar Rod en zijn liefde zijn zo druk bezig dat ze het waarschijnlijk niet eens zouden merken als er een fanfare dwars door de stal zou marcheren. Grijzend kijk ik weer voor me, tot mijn hoofd met een ruk opzij schiet wanneer het meisje plotseling kreunt. Rods hand zit om haar borst gevouwen. *Wow...*

Een kreet weergalmt door de box als ze haar ogen opent en mij ziet staan.

‘Hoi,’ zeg ik snel, mijn hoofd een tikje omhoog. Ik knik naar Rod. ‘Ik ben zijn neef,’ leg ik uit, alsof dat mijn aanwezigheid minder raar maakt. ‘Ben je hier voor de bruiloft?’

‘Jezus, wat sta *jij* daar te gluren?’ briest Rod, die nu ook doorheeft dat ze niet meer alleen zijn. Ik ben benieuwd wie van ons twee het zwaarst gestraft gaat worden als zijn vader ons snapt. Gelukkig zijn we beiden slim genoeg om dat niet te laten gebeuren.

‘Sorry, verkeerde ruimte,’ verontschuldigt ik me snel. ‘Ik ben zo weg.’

‘Je bedoelt dat je nu maakt dat je wegkomt, mafkees.’

‘Ja, dat bedoel ik,’ zeg ik, en ik zet er meteen vaart achter voordat hij me echt een trap onder mijn kont verkoopt. Tristan zou ik nog wel aankunnen; die is van mijn eigen leeftijd.

Rods ogen dwalen af naar de borden in mijn hand en hij begint te grijnzen. ‘Erge honger?’

‘Ik ben nog in de groei. Houdoe!’ zeg ik tegen Rod en het stomverbaasde meisje. ‘Sorry voor het storen.’ Ik loop naar de deur en duw hem met mijn elleboog open. Wanneer ik geen bekenden op het terrein zie, zet ik het op een rennen en sta binnen een paar minuten weer in onze suite op de vijfde verdieping.

‘Kicken,’ zeg ik nog hijgend van het rennen als ik de deur dichtschop. Mijn eigen bord zet ik in de woonkamer en het andere breng ik naar Lola, maar die ligt alweer in diepe slaap met haar pluche beer in haar armen geklemd. Voorzichtig, zodat ik niet weer struikel, zet ik de taart op haar nachtkastje. Kan morgen vast nog wel.

Ik sjok de keuken in om een colaatje en bestek te pakken, trap mijn schoenen uit en ga op de grond aan de salontafel zitten, de afstandsbediening binnen handbereik, en zet mijn tanden in de burger. Daarna is de kleverige kip aan de beurt, gevolgd door een

sateetje. Wanneer ik halverwege ben staat mijn buik op ontploffen en besluit ik een korte pauze te nemen. Mam is toch pas na twaalf uur thuis, dus tijd genoeg om al mijn vleessporen uit te wissen.

Ik klooi wat met een computerspelletje terwijl mijn gedachten afglijden naar Rod en het meisje in de paardenstal. *Zijn hand op haar borst...* Hoe zou dat voelen? Morgen niet aan hem vergeten te vragen wat meisjes daarvan vinden. Misschien wil ik het later ook wel.

‘Hai lieverd, was je in slaap gevallen op de bank?’

Ik staar naar mijn moeder die op de bank zit, dan naar mijn bord met satéstokjes op de tafel. Toch nog betrapt. ‘Ik had zin in echt vlees.’

‘Dat zie ik.’

Ik wrijf in mijn ogen. ‘Ben je boos?’

‘Ik ben niet boos,’ zegt ze onverwacht. ‘Ik ben juist trots op je.’

‘Trots omdat ik vlees heb gegeten?’ vraag ik in de war.

‘Trots omdat je ook iets hebt meegenomen voor je zusje. Dat was lief van je.’

‘Ze vond de roze kleur mooi.’

‘Ik weet zeker dat ze ervan gaat smullen.’

‘Ik wil geen vegetariër zijn,’ gooi ik er plots uit nu ze niet boos is.

‘Ik wil net als Rod vlees eten.’

Mam lijkt het niet te horen en harkt met haar vingers door mijn haar. Met een glimlach kijkt ze op me neer. ‘Je hebt zulke mooie rode krullen. Jij en Lola allebei.’

Ik trek mijn neus op. ‘Het is kastanjebruin.’

‘Sorry, kastanjebruin. En jullie worden al zo snel groot. Over een paar weken zijn jullie tieners. Ik weet zeker dat jullie een groot feest krijgen.’

‘Je zegt het alsof je er niet bij bent.’

‘Ik hou zo ontzettend veel van jou en Eloïse, dat mag je nooit vergeten. Beloof me dat je je zusje daar altijd aan zult herinneren en dat je haar zult beschermen. Jij bent tenslotte de oudste.’

‘Drie minuten maar.’ Ik staar in mijn moeders gezicht. Ze glimlacht, maar haar ogen zijn waterig en ik hoop dat ze niet gaat huilen. ‘Waarom bescherm jij ons niet?’

‘Omdat mama weggaat.’

‘Waarheen?’

‘Naar een ver oord.’

‘Kunnen wij niet mee?’

Mam aait over mijn wang. ‘Het spijt me, lieverd. Jij en Lola blijven bij oom Max en tante Paula en al jullie neefjes en nichtjes. Jullie zullen een geweldig leven hebben en een mooie toekomst.’

Oké, dit begint zorgelijk te klinken. ‘Kom je nooit meer terug dan?’

‘Mama wilde dat het anders kon, schat,’ zegt ze met een snik in haar stem. Haar vingers strijken weer door mijn haar en langs mijn gezicht. Tranen glijden over haar wangen en ik begrijp niet waarom ze weggaat als ze zo veel van ons houdt. Ze pakt een spreid, legt die over me heen en drukt een kus op mijn voorhoofd. ‘Haat me alsjeblieft niet, Floris. Ik doe het voor jullie.’

‘Ben je er nog als we morgen opstaan?’ vraag ik geeuwend. Ik wil dat ze blijft. Ik wil nog zoveel aan haar vragen om het te snappen. Voelden mijn oogleden maar niet zo zwaar aan.

Ze knikt terwijl ze met haar mouw haar tranen wegveegt. Mooi, dan praat ik die flauwekul morgen wel uit haar hoofd. En dan vreet

ik voortaan ook maar gras, als ze ons maar niet in de steek laat zoals onze vader.

Met knipperende ogen kijk ik de woonkamer rond, niet-begrijpend waarom ik in de woonkamer onder een deken lig en niet in mijn bed, maar dan herinner ik het me weer: de bruiloft, Rod kussend met een meisje in een paardenbox, mam...

Ik kijk naar de tafel, maar het bord met sateetjes is weg. Mam heeft het vast opgeruimd. Ik vraag me af of dat gekke gesprek, waarin ze afscheid nam, echt is gebeurd of dat ik het gedroomd heb.

Ik sla de sprei weg en ga zitten. Mijn sneakers staan netjes naast elkaar onder de tafel. ‘Mam?’

Ik duw me overeind van de bank en ga op weg naar haar slaapkamer. ‘Ben je hier, mam?’ Ik steek mijn hoofd om de deur, maar de slaapkamer is leeg en het bed opgemaakt. Mijn hart begint zwaar te bonzen en ik probeer me te herinneren wat ze precies heeft gezegd. Als het gesprek echt was, zou ze hier nu nog moeten zijn, dat had ze beloofd. Had ze het wel beloofd? Volgens mij heb ik het haar niet laten beloven zoals ze mij altijd alles laat beloven.

Heeft ze gelogen?

Ik gris de sleutel van de keukentafel – mams sleutel – en ren naar beneden. Daar check ik alle ruimtes: de receptie, de keuken, de ontbijtzaal en ik kijk achter iedere deur die ik kan openen. ‘Heb je mijn moeder gezien?’ vraag ik aan de nachtportier die nog bij de receptie staat.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Misschien is ze aan het opruimen in het koetshuis; daar was gisteren een bruiloft.’

‘Oh ja. Bedankt!’

Ik ren over het bruggetje naar het koetshuis en check ook daar alle ruimtes, zelfs de hooizolder en het kapelletje sla ik niet over, maar mam lijkt van de aardbodem verdwenen. Als laatste tuur ik de sportzaal in, maar mam is meer van de yoga en dat doet ze iedere donderdag met een vriendin.

Nu echt ongerust ren ik weer terug naar onze suite. ‘Mam?’

Nog steeds geen antwoord.

Ik ga onze slaapkamer binnen en tref Lola zittend op haar bed aan, etend van de verdomde bruidstaart. Haar mond zit onder het roze glazuur.

‘Hij is yummy, Floris,’ zegt ze met haar mond volgepropt. ‘Ik zal niet tegen mam zeggen dat je vlees hebt gegeten.’

‘Ze heeft me al betrapt,’ mompel ik. ‘Heb je haar gezien?’

‘Mam? Die ligt vast nog in bed. Je weet toch dat ze uitslaapt als ze de late dienst heeft gewerkt.’

‘Ze is niet in haar slaapkamer en het bed is opgemaakt.’

Lola haalt haar schouders op. ‘Misschien had ze een afspraakje na het werk. Ligt er geen briefje op tafel?’

‘Mam heeft nooit afspraken. Ze werkt en als ze thuis is doet ze die maffe houdingen of huilt ze in haar slaapkamer. Ze denkt misschien dat wij het niet horen, maar ik hoor alles.’

‘Doe niet zo gemeen, Floris. We moeten het haar ook niet zo moeilijk maken. En die maffe houdingen heten yoga. Misschien staat ze wel ergens de zonnegroet te doen.’

‘Ik heb overal in het kasteel gezocht. En zij maakt het *ons* moeilijk. We moeten haar vinden voordat ze stomme dingen gaat doen.’

‘Stomme dingen?’

‘Zoals weglopen.’

Lola slikt haar cake door. ‘Doe niet zo raar.’

‘Nou, waar is ze dan?’

Lola haalt haar schouders op. ‘Aan het wandelen in het park.’

‘In het pikkedonker?’

‘Ik heb haar weleens midden in de nacht in het park met haar vriendin van de yoga gezien.’

‘Wat doe jij midden in de nacht in het park?’

Lola kijkt me grijnzend aan. ‘Denk je soms dat alleen jij en Rod ’s nachts weleens wegsluipen? Trouwens, ik heb vannacht over mam gedroomd. Het voelde heel echt.’

Ik had hetzelfde gevoel toen ik wakker werd. ‘Wat heb je gedroomd?’

‘Ze zat bij me op bed en streelde mijn gezicht en haren. Ze zei dat ze me mooi vond en dat ze hoopte dat we gelukkig werden.’

‘Klotezooi.’

‘Dat is een hele week niet gamen als mam het hoort.’

‘Blijf hier, oké?’

‘Wat is er aan de hand, Floris? Waarom doe je zo raar?’

Ik ren door de gang, naar de andere kant waar oom Max en tante Paula wonen en bons op de deur. ‘Oom Max, tante Paula...’ schreeuw ik zo hard als ik kan.

Seconden later vliegt de deur open en staart oom Max hard op me neer terwijl hij zijn badjas dichtknoopt. Rod heeft me verteld over zijn vaders kille blikken waarbij je het liefst dekking wil zoeken in de koelcel van de keuken. Hij zweert dat het daar minder koel is. Ik snap nu wat hij bedoelt.

‘Wil je dat de hele verdieping wakker wordt, Floris?’ vraagt hij op grimmige toon. ‘Moet ik soms de megafoon voor je halen, dan kunnen alle gasten het horen.’

Ik schud mijn hoofd. 'Het spijt me, oom Max.'

'In hemelsnaam, het is zondag, half zes. Je kunt maar beter een goed excuus hebben voor het produceren van al dat lawaai in de gang.'

Tante Paula verschijnt nu ook in haar ochtendjas in de deuropening en onderzoekt mijn gezicht. 'Hou op, Max. Kun je niet zien dat hij overstuur is? Kom binnen, lieverd, en vertel ons wat er aan de hand is.' Ze trekt me de suite in en sluit de deur. 'Is alles goed met Lola?'

'Ja, het gaat om mam. Ik kan haar niet vinden. Ik heb overal gezocht, in alle panden, maar...' Stomme tranen lopen over mijn gezicht en furieus veeg ik ze weg, maar ze blijven maar stromen.

Ik kijk omhoog naar mijn tante en oom en hoop dat ze me geloven. 'Ik denk dat mam net als pap weg is gegaan bij ons.'

Hoofdstuk 1

FLORIS – HEDEN

Bij het geluid van de wekker open ik met moeite mijn loodzware oogleden, rol half naar de klote uit bed en sleep mijn blote kont naar de drankkast. Ik kan wel een paar drams whisky gebruiken en dan nog een paar, totdat ik weer wegzak in het niets. Het is dat het al elf uur is en er een volledige keukenbrigade zit te wachten om door mijn zielige reet aangestuurd te worden, anders had ik deze dag, nee, eerder deze hele fucking maand, met veel plezier overgeslagen.

Ik sla een glas Lagavulin achterover, graaf in mijn platencollectie naar een soundtrack voor mijn kutstemming en laat dan voorzichtig de naald op *Here I Go Again* zakken en geef een harde draai aan de volumeknop. Daarna gooi ik de schuifdeur open en stap het vlonderdek op.

Met mijn handen leunend op de reling tuur ik naar de zee en volg een zilvermeeuw, zwevend op de wind, die vervolgens landt op de houten golfbreker. Ik zou nooit ergens anders kunnen wonen dan aan de kust en elf maanden van het jaar kom ik in Cadzand probleemloos door, maar december haat ik hard.

Over een dikke drie weken is het weer zover, kerstfeest in de Biesbosch, maar met mijn tweelingzus rondzwerfend in Europa denk

ik dat ik dit jaar oversla. Ik hou zielsveel van mijn familie, maar de feestdagen breng ik liever verdoofd in bed door. Het liefst met een fles buitenlands gedistilleerd en in gezelschap van een lekkere vrouw die er geen problemen mee heeft om hard, diep en ruw genomen te worden.

Fuck de feestdagen!

En alle klotetradities die erbij horen.

Ik zuig nog één keer de koude, zilte lucht naar binnen en ga dan terug mijn huisje in, voordat mijn pik tot augurkformaat krimpt. Na een hete douche stap ik in mijn jeans en gooi een T-shirt over mijn hoofd. Ik grijp mijn leren jack van de kapstok en trek de deur van mijn duinhuis achter me dicht.

Halverwege het hellende duinpad doemt ons zeven verdiepingen tellende badhotel op, een parel aan de rand van de Noordzee. Iedere keer ben ik weer onder de indruk van de tijdloze elegantie van het witte pand. Het hotel heeft door de jaren heen heel wat renovaties ondergaan, maar de laatste metamorfose in art-decostijl was een schot in de roos. De chique architectuur van het pand leent zich er perfect voor en juist de combinatie van eigentijdse luxe met nostalgische charme maakt dit hotel een juweel onder de boutique hotels en zal iedere gast bij binnenkomst van zijn sokken blazen. Toen mijn overgrootvader dit pand bouwde, had hij nooit kunnen vermoeden dat het ooit zou uitgroeien tot een internationaal gewaardeerd boutique hotel. Bovendien heb ik een zwak voor dit hotel omdat ik hier mijn gastronomische droom heb kunnen verwezenlijken met als hoogtepunt onze eerste Michelinster begin dit jaar.

Via de hoofdingang stap ik naar binnen en steek de lobby over. In het restaurant, met zijn eclectische mix van koper, groene en zwarte tinten die naadloos aansluiten bij de rest van het hotel, is de bediening

al druk in de weer met glazen boenen tafels indekken. ‘Goedemorgen allemaal!’ roep ik terwijl ik doorloop naar Stijn, die gebogen over de reserveringen staat. ‘Alles oké?’

‘Morgen, Floris. Ja, geen ziekmeldingen of annuleringen. Dus tot zover nog geen paniek in de tent.’

‘Geweldig.’ Ik geef hem een klap op zijn rug. ‘Zie je zo.’

In mijn kantoor hang ik mijn jack aan de kapstok, trek mijn koksbus aan en knoop een bandana rond mijn nog vochtige krullen. Te lang haar, zoals altijd. Als mijn rooster het ooit toelaat moet ik echt eens naar de kapper voor een fatsoenlijke knipbeurt.

‘Morgen!’ roep ik zodra ik de achterkant van het huis betreed. Hier, in het zenuwcentrum van Suite 63, werken twaalf koks in perfect harmonie, geconcentreerd en doelgericht, aan de mise-en-place.

‘Morgen, chef!’ groeten ze in koor terug.

Een goede service staat of valt met de voorbereidingen. Zelfs na drie jaar van het runnen van mijn eigen tent krijg ik er nog een kick van als ik mijn team met volle focus zie werken aan mijn gerechten. Mijn naam mag dan in één adem genoemd worden met de ster die we gewonnen hebben, maar ik heb het mede te danken aan dit geweldige clubje getalenteerde chefs. En natuurlijk Eefje, mijn adjudant. Zonder haar was ik waarschijnlijk nooit zover gekomen. Ze is mijn rechterhand, klankbord en zelfs mijn partner in crime die vorig jaar december noodgedwongen mijn keuken overnam toen ik me in een diepe staat van alcoholintoxicatie bevond. Overigens ben ik niet van plan om het dit jaar weer te laten gebeuren nu ik serieus meetel in de restaurantbranche. Kutmaand of niet, ik kan er maar beter voor zorgen dat ik mezelf in het gareel hou voordat ik mijn net gewonnen ster weer kwijtraak.

‘Gaaf het goed met de mise?’

‘Ja, chef!’

Ik ga bij onze poissonnier staan en observeer hoe ze zonder enige aarzeling een geelvintonijn fileert. ‘Perfect, Michelle. Ga zo door.’

‘Dank je, chef.’

De volgende stop is bij de chef-saucier, die bezig is met een wasabi-wakame vinaigrette voor bij de paling. Ik lepel wat uit de blender en laat de smaken over mijn tong rollen. ‘Heb je geproefd, Jonas?’

‘Uiteraard, chef.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Echt?’

‘Ja, Floris.’

‘Proef dan verdomme nog een keer.’

Hij pakt een lepel op en proeft, zichtbaar nerveus. ‘Meer azijn?’

Nou staat hij gewoon te gissen en dat irriteert me. ‘Te veel wasabi-olie,’ zeg ik scherp. ‘Wakker worden, Jonas! Je weet hoe dit moet. Je kunt aan je liefde denken als je pauze hebt. Hierbinnen zijn je gedachten alleen bij eten.’

‘Natuurlijk, chef. Ik los het meteen op.’

Ik loop door naar mijn souschef die aan het kookeiland staat te werken. ‘Hey, Eefje. Zijn alle bestellingen geleverd?’

‘Jazeker.’

‘Mooi.’

Ze legt het kartelmes neer en pakt mijn onderarm vast. Ik zie aan haar gezichtsuitdrukking hoe ik eruitzie: slaperig en slordig, ongetwijfeld.

‘Gaat het?’ fluistert ze met een zorgelijke blik.

Ik trek mijn arm uit haar hand. ‘Kom op, Eef. Niet hier.’ Ja, ze weet een beetje van mijn sores rond de feestdagen, maar het irriteert me als ze er in de keuken over begint.

‘Bel me als je me nodig hebt, oké? Dag en vooral nacht!’

‘Bedankt voor de bezorgdheid, maar het gaat prima.’

Ik ben opgelucht dat die roekeloze kus die we afgelopen april deelden onze werkrelatie niet geschaad heeft. Het was onnadenkend en ronduit stom en ik leg de schuld bij de ontlading na een jaar onder extreme omstandigheden gewerkt te hebben. Het is ook nooit meer gebeurd en ik ben godvergeten blij dat ik haar niet in mijn bed heb uitgenodigd. Ook al zou het alleen maar seks zijn, ik ben ervan overtuigd dat een potje rampetampen niet bevorderlijk zou zijn geweest in een werkrelatie waar je onder hoge druk in een krappe ruimte bijna wang aan wang werkt. Ik waardeer haar loyaliteit meer dan een nacht tussen de lakens.

Dat gezegd hebbende... Eefje is een leuke vrouw, scherp in de keuken en met oog voor detail. En eerlijk, met die platinablond bob onder haar koksmuts ziet ze er zeker niet verkeerd uit. Maar tijdens die kus voelde ik niets. Geen sprankje opwinding. Er is gewoon nul aantrekkingskracht tussen ons en daar ben ik maar wat blij mee. Daarbij, als ik niet eens tijd heb om mijn haar te laten knippen, heb ik zeker geen tijd om iemand te neuken. De laatste keer dat ik in een vrouw zat, was ik weet niet hoelang geleden. Mijn liefdesrelatie is met voedsel. Ik spendeer mijn wakkere uren aan koken en het creëren van nieuwe recepten en neuken behoort niet tot het repertoire.

Christus, ik ben toe aan een fucking beurt.

Ik zet koers naar de voorraadkamer, check de vervaldatum en inspecteer de kwaliteit van de groenten en het fruit. Vijftien minuten voordat de lunch begint, verzamelen het bedienend personeel en de keukenbrigade zich bij de uitgifte en houdt Eefje een korte, motiverende speech en neemt de gasten met allergieën door. Daarna waaert iedereen uit naar zijn afdeling en gaat de deur van het slot.

‘Oké, mensen,’ roep ik terwijl er een shot adrenaline door mijn lijf schiet, ‘laten we een potje koken en recht doen aan het voedsel en de gast. Het is hierbij jouw verantwoordelijkheid om je werkplek schoon en georganiseerd te houden.’ Dan haal ik mijn favoriete quote van een Franse chef aan om de ploeg wat extra te motiveren: ‘Behandel deze keuken alsof hij van jou is en wie weet komt die droom een keer uit.’ Het werkte voor mij in ieder geval als een tierelier.

Tegen de tijd dat we bij onze avondshift aankomen, gaat mijn lichaam in de overlevingsmodus en loods ik de brigade op pure adrenaline de avond door. Het gebrek aan slaap – of alcoholmisbruik – nekt me. Geen mens kan leven op alleen drank en supplementen.

‘Floris, heb je even?’

‘Wat is er?’ vraag ik terwijl ik wat schuim op een bord schep.

‘Vanavond is de opening van dat toetjesrestaurant aan de overkant. Zal ik even kennis gaan maken? We hadden een uitnodiging van ze ontvangen.’

‘Shit, nooit meer aan gedacht,’ brom ik terwijl ik de randen van de borden schoonveeg. ‘Borden tafel vier kunnen mee,’ roep ik naar de wachtende serveerster en kijk dan naar Stijn. ‘Het is nog veel te hectisch en ik heb jou nodig aan de voorkant. Ik check wel even met Eefje of een van ons kan gaan.’

Met een knik verdwijnt hij weer.

‘Eef!’ schreeuw ik. ‘Weet je nog van die uitnodiging van die nieuwe dessertbar bij de strandopgang? De naam is me ontschoten.’

‘COCO,’ hijgt ze alsof ze net de vuurtoren heeft beklommen met een zak uien op haar rug en wist het zweet van haar voorhoofd.

‘Precies, die. Ik wil vijf minuten mijn gezicht laten zien. Kijken of we ons zorgen moeten maken over onze eigen toetjes,’ voeg ik met een knipoog toe.

‘Ga maar gauw! Ik neem het hier van je over. Jonas, neem mijn station over!’

Ik schuif de bandana van mijn hoofd en trek mijn buis open. ‘Tot zo.’

In COCO is het volle bak ambiance. Het restaurant heeft een hippie-chique uitstraling met jute vloerkleden, pampas pluimen en stoffen bankjes in aardse tinten. Het geheel oogt chill en ik weet meteen dat onze eigen strandtent – qua interieur in ieder geval – stevige concurrentie heeft. Verspreid door de ruimte staan genodigden met kleurrijke cocktails in hun hand. Een vierkoppige liveband speelt een nummer van Mink DeVille en geeft de boel een überchille latin vibe. Eindelijk eens geen verdomde kerstsfeer.

Ik kijk om me heen en herken een paar uitbaters en winkeliers uit de buurt, maar de meeste mensen heb ik nooit eerder gezien. Ik manoeuvreer door de menigte en spot een voedselcriticus die ik meestal al van een flinke afstand ruik. Het is vaak de manier waarop ze met een intense focus hun omgeving – en het eten op hun bord – bestuderen. Maar net zo vaak lijken ze niet op deze stijlvolle dame in het roze pak. Waarschijnlijk is ze zo’n hippe foodblogger die tegenwoordig als zwammen uit de grond schieten.

Haar ogen glijden over me heen, maar wanneer ze bij mijn gezicht aankomt, voelt ze zich duidelijk niet betrappt. Wel werpt ze me een verleidelijke glimlach toe. Fuck, maar ze is heet.

Haar blik staat ineens vol afschuw als ze een hapje tiramisu neemt en gniffelend loop ik door. Normaal gesproken blijf ik ver uit de buurt van restaurants die een plekje op hun menukaart reserveren

voor tiramisu en aan de blik van de brunette te zien, is het in dit restaurant niet veel beter gesteld met het afgezaagde toetje.

Ik stop bij een van de statafels en bestudeer de inhoud van de glazen potjes die erop staan: crème brûlée, rijstpudding en de gewraakte tiramisu. Het geheel wordt geflankeerd door een fles muskaatwijn. Ik hoop dat de smaken me omverblazen, want de selectie die voor me staat uitgesteld, is hopeloos gedateerd.

Ik pak een lepel op en proef van de custard met de gekaramelliseerde suiker, zet die opzij en proef vervolgens van de rijstpudding. Die is misschien niet slecht, maar ook niet bepaald orgastisch. Ondertussen dwaalt mijn blik af naar de sexy blogger in het satijnen pak. Ze kijkt wat rond en neemt alles aandachtig op. Zeker weten dat haar review van deze dessertbar morgen op haar website te lezen is. Ik heb nog geen idee wie Coco is, maar heb nu al medelijden met haar, want de kritiek zal niet mals zijn. Tijd om haar te zoeken en veel geluk toe te wensen. Ze zal het hard nodig hebben. En ik kan met een gerust hart terug naar mijn eigen zaak. Deze plek is net zozeer een concurrent als een cafetaria dat is.

‘Hai.’

Met mijn mond vol tanden staar ik naar het extreem fascinerende gezicht van de foodblogger, die op haar beurt geïntrigeerd naar mij kijkt. Haar donkere lokken vallen in laagjes langs haar gezicht en haar opvallende azuurblauwe ogen hebben een prominente rand rondom de iris. Onze hersenen hebben zo’n dertig seconden nodig om te bepalen of we met iemand seks willen hebben, maar die van mij weten het in amper drie seconden. Mijn keel is ineens gortdroog. Van een afstand zag ze er al goed uit, maar van dichtbij is ze een schoonheid. Ik durf te wedden dat ze tig keer lekkerder smaakt dan deze middelmatige desserts.

‘Jezus, wat ben jij angstaanjagend mooi,’ hoor ik mezelf hardop zeggen.

‘Je bent zelf ook niet bepaald onaantrekkelijk.’ Glimlachend steekt ze haar hand uit. ‘Ik ben Alba.’

‘Floris.’ Alba ruikt naar oranjebloesem met een toon van cognac, die wordt gevolgd door een hint vanille en ik krijg meteen wilde ideeën voor een sensueel dessert.

‘Nou, wat denk je ervan?’ vraag ik na wat curieus heen-en-weer gestaar.

‘Waarvan?’

‘Van de desserts.’

Ze beantwoordt mijn vraag met stilte, maar dan grijnst ze. ‘Jij eerst.’

Onverschillig haal ik mijn schouders op. ‘Laat ik zeggen dat deze plek niet duizelt van de creativiteit.’

Haar grijns vervaagt, alsof ik haar zojuist persoonlijk heb beledigd.

‘Prima inrichting, lekkere vibe, fantasieloze desserts.’

‘Allemaal?’ vraagt ze fronsend.

‘In ieder geval wat hier op tafel staat. Tiramisu, serieus?’

‘Maar tiramisu is juist een klassiek nagerecht, een publiekslieveling.’

‘Een klassieke publiekslieveling of een oud cliché?’

Ze verslikt zich bijna in haar Moscatel. ‘Een oud cliché?’

‘Een goede tiramisu maken is niet voor iedereen weggelegd, tenzij je wortels in Italië liggen of je oma uit de regio van Veneto komt.’

‘Zo slecht?’ vraagt ze met hangende schouders en ik vraag me af waarom.

‘Ben jij soms Italiaans?’ vraag ik voorzichtig. Ze zou zomaar kunnen doorgaan voor een Italiaanse schone met haar goudbruine

huid. Maar ik zou zweren dat ze de tiramisu van net niet te pruimen vond.

Alba steekt haar kin in de lucht. 'Ik ben Spaans.'

'Ah. En je weet zeker dat het een goede tiramisu was? Ik bedoel, ik zag de uitdrukking op je gezicht toen je net een hap nam.'

'Omdat ik geen koffiesmaak kon ontdekken.'

Ik zwaai mijn hand door de lucht. 'Nou, daar heb je het gedonder al. Ik ben geenszins een tiramisu-expert, maar in mijn opinie is de espresso een cruciaal ingrediënt.'

'Wat vond je van de crème brûlée?'

'Een miskleun.'

'Omdat?'

'Klontjes, verkeerde suiker en geen brander gebruikt.'

'En de rijstpudding?'

'Een oké gerecht. Goed mondgevoel, niet te kleverig waardoor het aan je gehemelte blijft vastplakken, maar het nut en de noodzaak van de meringue ontgaat me. Waarom niet een mooie coulis van rood fruit?'

Alba knijpt haar ogen samen. 'Wat doe jij?'

'Om mijn geld te verdienen, bedoel je?'

'Precies dat.'

'Ik sta in de keuken van het Casteleyn-hotel.'

'De brasserie of Suite 63?'

'Suite 63.'

'Patissier, saucier? Ontbijtkok?' voegt ze toe om me overduidelijk te beledigen, hoewel ik wel als ontbijtkok ben begonnen voordat ik besloot de lat wat hoger te leggen.

'Ik ben de chef van Suite 63.'

‘Kijk, nou, in dat geval mag je ook wat vinden van deze desserts,’ zegt ze grootmoedig.

En dan ben ik zo fucking klaar met het bespreken van deze verrekte ondermaatse desserts met een foodblogger die duidelijk nog een smaakpalet moet ontwikkelen. ‘Zin om toevallig *mijn* dessertkaart te bekijken als je hier klaar bent?’ Toegegeven, mijn eufemisme voor een partijtje bedworstelen is verre van chic, maar ik weet zeker dat ze geïnteresseerd is. Misschien niet in de menukaart, maar wel in mij.

Haar grote ogen worden zo mogelijk nog groter. ‘Probeer je me nu te versieren?’

‘Ik dacht eigenlijk dat jij mij aan het versieren was,’ kaats ik terug.

Ze houdt haar hoofd schuin. ‘En waarom denk je dat?’

‘Omdat je me bekeek toen ik binnenkwam.’

‘Ik heette je welkom met een vriendelijke lach. Geloof me,’ zegt ze fel, ‘als ik je zou bekijken, zou je het weten ook.’

Fuck dat. Ze nam me van top tot teen op. Ik voel mijn pik alweer zwellen als ik denk aan haar intense blik toen ik haar tafel passeerde. ‘Dus een potje neuken zit er niet in?’ vraag ik ter verduidelijking, ongefilterd dit keer. ‘Volgens mij is het onbetwistbaar dat we meer zin in elkaar hebben dan in de toetjes van deze tent.’

Alba schraapt haar keel terwijl ze met een opkomende blos in haar drankje staart. Dan kijkt ze weer op. ‘Ik twijfel er niet aan dat je een fraaie menukaart hebt, maar ik sla even over. Geniet nog van je avond, chef. Hopelijk kan de muziek je wel bekoren.’

Ze draait zich om op haar hoge hakken en loopt, met haar handen losjes in de zakken van haar pantalon, sierlijk weg van onze tafel. Verdomd als het niet waar is, maar ik heb toch echt een blauwtje gelopen. Ik zou zweren dat ik ooit goed was in het versieren van

vrouwen, maar wellicht ben ik wat roestig geworden. Dat wordt een waanzinnig koude douche straks.

Ik ontdoe me van mijn jack, me afvragend hoe ik de eigenaar kan herkennen. Achterin spot ik een tiener die druk met zijn mobiel in de weer is en het zou me niets verbazen als hij bij deze tent hoort. Hij kan me vast op weg helpen.

‘Hoi,’ zeg ik als ik voor hem sta.

Zijn hoofd wipt omhoog. ‘Hey,’ groet hij terug met een lage stem.

Ik gebaar naar de lege stoel aan de andere kant van het tafeltje. ‘Mag ik even bij je zitten?’

‘Ga je gang,’ zegt hij niet overenthousiast.

Glimlachend ga ik zitten. ‘Is dit restaurant van jouw familie?’

‘Van mijn zus.’

‘Cool.’

‘Ik neem aan dat het de rekeningen betaalt.’ Zijn blik dwaalt af naar mijn arm, of beter, naar het kunstwerk op mijn arm. ‘Chill, die sleeve.’

‘Dank je.’

‘Wat is de pijnlijkste plek?’ vraagt hij meteen ter zake komend en stopt zijn mobiel in zijn achterzak.

Op de bankrekening, denk ik. ‘Wil je een tattoo?’

Hij knikt. ‘Een sleeve, net als jij, maar ik mag het niet van mijn zus.’

‘Hoe oud ben je?’

‘Zestien.’

‘Ik denk dat je zus gelijk heeft. Je bent nog best jong en misschien krijg je straks spijt.’

Hij kijkt me recht in mijn ogen aan en zijn verwijde pupillen vallen meteen op. Ook is het oogwit aardig rood. Ik durf te wedden dat hij net heeft geblowd.

‘Ik wilde al een tattoo toen ik negen jaar was en ik ben nog steeds niet van gedachten veranderd. Het is geen impuls.’

‘In dat geval,’ zeg ik, mijn keel schrapend, ‘vond ik de elleboog het pijnlijkst. Een naald op je bot is niet fijn.’

Hij gooit er een krachtterm uit waarvoor ik op mijn zestiende een draai om mijn oren had gekregen van tante Paula.

‘De pols is ook een aardig gevoelig gebied. De rest gaat wel, maar een wortelkanaalbehandeling is over het algemeen prettiger. En onderschat de kosten niet,’ zeg ik om hem verder te ontmoedigen. ‘Een sleeve is niet goedkoop, dus ga maar vast sparen als je echt groots wilt uitpakken.’

‘Ik ben al aan het sparen. Wil je een biertje of zo?’

‘Lekker.’ Mijn blik dwaalt af naar de gitarist die niet onverdienstelijk een nummer van de Gypsy Kings speelt. Het is oprecht een leuke tent met livemuziek die het goed zal doen van de zomer. Echt zonde van de gemiste kans met zo’n kaart.

De jongen staat alweer voor me en reikt me een flesje Corona aan.

‘Thanks. Ik ben trouwens Floris.’ Ik glimlach als ik zie dat hij voor zichzelf een Corona Cero heeft meegenomen. Hij vloekt en blowt als een volwassene, maar durft in de aanwezigheid van zijn zus blijkbaar geen alcohol te drinken.

‘Ik heet Hugo. Wil je een glas of zo?’

‘Nee, het is prima zo. Proost,’ zeg ik en breng het flesje dankbaar naar mijn lippen. ‘Dus,’ zeg ik als ik net als Hugo onderuitzak op mijn stoel, ‘jouw zus runt deze dessertbar. Maakt ze de desserts zelf?’

Zijn hoofd beweegt op en neer en een dikke kuif danst vrolijk mee. ‘Ze doet zo’n beetje alles alleen. Ze is ooit begonnen met bruidstaarten en geeft ook workshops.’

‘Komen jullie uit de buurt?’

‘Zoiets. We hebben ook een tijd in Spanje gewoond, maar onze ouders zijn daar verongelukt en mijn zus wilde dat ik de middelbare hier zou doen. Voor het ongeluk woonden we in Rijswijk.’

Jezus Christus... Ik buig voorover en leg mijn hand op zijn arm. ‘Het spijt me, man. Dat hoeft je me niet allemaal uit te leggen.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Je bent cool. Je woont hier vlakbij, toch?’

‘Klopt, verderop in een van de duinhuisjes.’

‘Wij wonen hierboven. Ik zie je wel eens voorbijlopen. Soms heel vroeg en dan weer heel laat.’

‘Dat kan aardig kloppen. Ik sta al vroeg op om naar de visafslag te gaan. Daarna ga ik thuis nog even slapen voordat ik ga werken. Meestal ben ik niet voor elf uur thuis.’

‘Werk je ook in een restaurant?’

‘Ja, ik ben chef-kok.’

‘Chill,’ reageert hij spontaan en ik detecteer zelfs een glimlach. ‘Dus jij bent de baas?’

‘Klopt.’

‘Schreeuw en vloek je ook zoals in Hell’s Kitchen?’

Blij om te horen dat er ook nog tieners zijn die niet alleen maar op hun mobieltjes zitten. ‘Ik kan weleens intens worden of het F-woord laten vallen wanneer ik iemand een mooie vis zie toetakelen, maar op een doorsnee dag ben ik niet grofgebekt. Ik wil dat mijn team naar me luistert en me respecteert en dat doen ze als het respect van twee kanten komt.’

Hij knikt, maar zijn ogen inspecteren mijn arm. Glimlachend kantel ik mijn hoofd naar achteren en laat het frisse bier door mijn keel glijden. Als Hugo ook maar iets op mij lijkt als zestienjarige, en

daar lijkt het wel op gezien zijn interesse in tattoos en joints, staat zijn zus nog een helse rit te wachten.

‘Waar kan ik jouw zus vinden? Ik wil haar feliciteren met jullie restaurant en dan ren ik weer terug naar het mijne.’

Hugo knijpt zijn ogen samen. ‘Maar je hebt haar net al gesproken.’

‘Nee, ik heb geen idee wie je zus is.’

‘Jawel.’ Hij gebaart met zijn hoofd naar iemand in de ruimte en ik volg zijn blik. ‘Mijn zus is degene in dat roze pak. Ik zag jullie net met elkaar praten.’

‘Ah, oké. Ik dacht dat zij–’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik dacht dat ze iemand anders was. Ik dacht dat de eigenaar Coco heette.’

‘Alba heeft het restaurant naar onze moeder vernoemd.’

‘Ik snap het.’ Ik haal een hand door mijn haar. Hoe heb ik dit in godsnaam kunnen missen? De Spaanse achtergrond van Alba... Zelfs de Spaanse muziek is een fucking signaal.

Nog geen twee seconden later is mijn nachtmerrie compleet als Alba ineens voor ons staat, met haar handen op haar heupen en boos op ons neerstarend alsof we een vette joint zitten te rollen. Daar gaat mijn kans om stilltjes via de achterdeur te ontsnappen.

‘Hugo, haal nog wat desserts uit de keuken, *por favor*. Met name tiramisu, die is erg in trek.’

Ik zag hem aankomen en kan niet veel anders dan onnozel lachen.

‘Oh, man,’ klaagt Hugo. ‘Kun je het zelf niet doen? Ik zit net met een gast te praten.’

Alba’s strijdlustige ogen schieten mijn kant op. ‘Deze gast heeft zijn buik vol van oude clichés. Hij staat op het punt te vertrekken.’

Ik houd mijn ogen op de hare gericht en incasseer haar verbale afranseling zonder te knippen. Ik verdien ieder woord.

‘Alba, chill!’ fluistert Hugo. ‘Hij is een chef-kok.’

‘Al was hij meesterkok aan het Spaanse hof, doe wat ik je vraag, Hugo. *Ahora!*’ Haar stem is zacht maar onverbiddelijk, net als haar ogen die me strak vasthouden.

Met een zucht komt Hugo overeind en rolt overdreven met zijn ogen.

Ik geef hem een boks. ‘Het was leuk je gesproken te hebben, man. Thanks voor het bier.’

‘Zie je wel weer, Floris,’ antwoordt hij, terwijl hij zijn lange, dunne lijf richting de keuken afvoert.

Wanneer hij buiten gehoorsafstand is, kijk ik weer op naar Alba. ‘Luister, wat ik tegen je zei was niet chic en het spijt–’

Een handpalm komt omhoog. ‘Bewaar je excuus maar voor de volgende vrouw die je probeert het bed in te praten; ik zit er niet op te wachten. Ik denk dat je de weg naar de uitgang wel weet. En doe vooral geen moeite om nog eens langs te komen, tenzij je je enorme ego bij de deur achterlaat.’

Check. Dat zet me op mijn plaats. Als ik mijn mond wil openen om te reageren, is ze al verdwenen. Wat zou het aanstootgevendste zijn geweest: dat ik suggereerde dat het haar aan creativiteit ontbrak of het feit dat ik dacht dat ik haar wel even uit dat pak kon praten? *Uitstekend gedaan, Casteleyn!*

Ik sta op en ga naast Alba aan de bar staan. Ze wil dan misschien geen excuses van me, maar die zal ze toch krijgen. Of ze me zal vergeven is een ander verhaal.

Onze ogen vinden elkaar weer, maar dan richt ze zich op de barman, die druk in de weer is met een cocktailshaker.

‘Waar hadden we het ook alweer over?’ vraagt ze hem.

‘Over een exclusief drankje in de kleur van je ogen.’

Ze negeert me volkomen en ik heb niet het idee dat er vanavond nog wat te redden valt. Ik loop weg en raak in het voorbijgaan even haar bovenarm aan en fluister in haar oor: 'Sorry, Alba.'

Me klote voelend, duw ik mezelf door de mensenmassa richting de uitgang.

Hoofdstuk 2

ALBA

‘W il je nog twee lemon drops maken?’ vraag ik aan de shakerboy die ik speciaal voor vanavond heb ingehuurd. De opkomst, zelfs in dit jaargetijde, is ongelooflijk.

‘Jazeker.’

‘Ze zijn populair. Ik wil er zo ook wel een proeven.’

‘Voor jou maak ik een speciale,’ zegt hij met een knipoog. ‘Iets met de aquamarijnkleur van je ogen. Je hebt prachtige ogen, als je het niet erg vindt dat ik dat zeg.’

Ik kijk opzij wanneer ik voel dat iemand naast me is komen staan. Daar zijn ze weer, die lichtgroene ogen van de ongenueanceerde en zichzelf overschattende chef-kok. Over prachtige ogen gesproken... Dikke, donkere wenkbrauwen contrasteren scherp met zijn huid, en zijn mond, met die volle lippen, schreeuwt om gelikt te worden. Dikke, grove krullen omlijsten zijn gezicht alsof hij zo uit een renaissanceportret is gestapt. Ik durf rustig te beweren dat ik nooit eerder zo’n aparte vent heb gezien. Het is bizar hoe iemand je kan bedwelmen met alleen zijn oogkleur.

Ik negeer de egotripper en richt me weer op de barman met zijn fijne, alledaagse blauwe ogen. Veel veiliger. Over het onfatsoen van

mijn actie maak ik me niet druk; het is wat mij betreft het enige passende antwoord op Floris' vlerkerige gedrag. 'Waar hadden we het ook alweer over?' vraag ik de cocktail boy.

'Over een exclusief drankje in de kleur van je ogen.'

Vanuit mijn ooghoeken zie ik hoe Floris zijn biertje op de bar plaatst en ik verstijf als ik plotseling zijn grote hand op mijn bovenarm voel. Zijn vingers knijpen zachtjes in het satijn van mijn jasje.

'Sorry, Alba,' mompelt hij in mijn oor en loopt dan weg.

Opgeruimd staat netjes.

Wie denkt hij wel niet dat hij is? Een beetje nonchalant binnenkomen, mijn toetjes bekritisieren, denken dat ik zin in hem heb en vervolgens mijn broer in katzwijn laten vallen met die geïnte arm. Hij had niet eens het fatsoen om iets met lange mouwen aan te trekken om al die tatoeages te bedekken. Het lijkt me sterk dat hij zijn eigen fine dining-gasten confronteert met engelen die kruizen vasthouden en wat er verder nog meer voor dramatiek op die arm te zien is. Oké, die godvergeten sexy behaarde arm die zijn harde werk in de keuken laat zien. En niet te vergeten dat simpele zwarte T-shirt dat om zijn borst en schouders spande alsof hij erin geboren is. Ik ontken ook niet dat hij lekker is, maar ik föhn nog liever mijn haar dan dat ik met hem in bed beland. Ik lach spottend. Zelfvertrouwen is sexy. Zelfverheerlijking niet. Daarbij ben ik klaar met foute mannen, hoeveel Michelinsterren ze ook op hun naam hebben staan. En daarnaast ben ik veel te druk om de wereld te redden van weer zo'n man genaamd Hugo. De meiden zullen me dankbaar zijn als hij oud genoeg is om zich in het uitgaansleven te storten.

Hem bekijken toen hij binnenkwam... In zijn dromen. '*Que cabrón!*' Hoewel die rode coulis geen slecht idee was.

'Wie is een eikel?'

Ik kijk omhoog naar mijn broertje, die aardig uit de kluiten begint te groeien. Wat is hij inmiddels, één meter vijftachtig? Nu moet ik alleen nog wat calorieën in dat dunne lijf zien te krijgen, zorgen dat hij wat spieren kweekt en op het rechte pad blijft. Makkie. ‘Je nieuwe beste vriend,’ informeer ik luchtig.

Hugo rolt met zijn ogen. ‘Omdat hij onder de inkt zit?’

‘Omdat hij kieskeurig is als het op desserts aankomt.’

‘Wat wil je, de man is een chef,’ zegt hij schouderophalend. ‘Het kan geen kwaad om naar hem te luisteren.’

‘En misschien moet jij maar eens met die desserts rondgaan voordat ik je de rest van de avond borden laat afwassen, wijsneus.’

‘Zie je me boeien?’ vraagt hij nonchalant als hij met een dienblad vol toetjes in zijn handen wegloopt. Ik staar hem vertwijfeld na. God, ik hoop dat ik er goed aan heb gedaan om terug te komen naar Nederland. Alles wat ik wil is dat hij gelukkig is en de beste kansen krijgt, waar dan ook ter wereld.

‘Twee lemon drop martini’s,’ zegt de barman van wie ik het bestaan alweer vergeten was. ‘De volgende is voor jou.’

‘Heerlijk.’ Met een glimlach pak ik de martiniglazen op die zijn gegarneerd met een limoenschilletje en loop naar de twee vrouwen van het boekenwinkeltje. ‘Kijk eens, dames, jullie cocktails. Geniet ervan.’

‘Dankjewel, Alba. En voor het recept van die crème brûlée zou ik een moord willen plegen.’

‘Geef het vooral door. Ik zal jullie flyers meegeven.’

‘Super, dan leggen we die op de toonbank. Kunnen ze bij jou onder het genot van een heerlijk toetje een boek lezen dat ze bij ons gekocht hebben.’

‘Ze zijn van harte welkom.’

Wanneer ik uit het raam kijk, zie ik Floris op de duintop staan, turend over het water. Zijn handen nonchalant op zijn heupen. Ach, wie hou ik ook voor de gek? Ik zou met veel plezier een blik op zijn dessertkaart willen werpen, ook al bedoelde hij daar overduidelijk zijn geslachtsdeel mee. En natuurlijk had ik hem al van onder tot boven en weer terug opgenomen zodra hij over de drempel stapte – net als vrijwel iedere andere aanwezige vrouw hier en daar is hij zich ook terdege van bewust. Hij voelt zich aardig comfortabel in zijn eigen lichaam. Maar hoe sexy een zelfverzekerde man ook mag zijn, mijn rits blijft dicht bij iemand die mijn eten afkraakt. Hij zal met iets beters op de proppen moeten komen dan een ‘oké gerecht’. Ik weet dat ik het zelf uitlokte toen ik doorhad dat hij me voor een culinair recensent aanzag, maar ik had geen rekening gehouden met het feit dat hij ongefilterd zijn mening zou delen met een vreemde – noch met zijn heimelijke verlangens.

Nee, met een simpele sorry komt hij er niet vanaf. Hij heeft mijn euforische gevoel compleet verpest en dat neem ik hem niet in dank af. En daarbij heeft hij al te veel van mijn kostbare tijd opgeslokt. Mijn focus hoort bij mijn gasten te liggen, niet bij deze verwarrende man. Deze mensen zijn mijn doelgroep en het is hun mening die telt, niet die van een arrogante, over-het-paard-getilde sterrenchef met een te groot ego en een te hoog libido, ongeacht hoe lekker hij eruitziet met die ongetemde, kastanjebruine krullen.

Ik draai me van hem af en plak een lach op mijn gezicht. ‘En, dames, wat vonden jullie van de tiramisu?’